

บทนำ

...ฝัน

แม้ว่าบรรยากาศและความรู้สึกรอบกายจะเหมือนจริงแค่ไหน แต่ละไมมาคิดว่าเธออยู่ในความฝัน ฝันที่เธอคุ้นเคย

ถ้าเปรียบความฝันนี้เป็นหนังสือ มันก็คือหนังสือที่เธออ่านมาแล้วไม่ต่ำกว่าร้อยรอบ

...เธอรู้ตอนต้น ตอนกลาง และตอนจบของมันเป็นอย่างดี

ฝัน...เริ่มต้นด้วยการที่เธออยู่ในร่างของเด็กหญิงตัวเล็กๆ อายุไม่เกินห้าขวบ ในชุดเอี๊ยมกระโปรงลายสก๊อตสีชมพูสลับขาวยาวถึงเข่า อุ้มตุ๊กตากระต่ายปีเตอร์ แรบบิทสีน้ำตาลสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีฟ้าเอาไว้ แหนบอก เดินเท้าเปล่าซ่าๆ ไปตามทางเดินไม้กว้างน้กระหว่างฝาผนัง สีขาวสะอาด ซึ่งมีภาพวาดสีน้ำมันประดับประดาเป็นระยะๆ เธอจำภาพวาดได้ทุกภาพ ฟุ้งหญ้าไกลสุดตา ดอกไม้สีสวย ผู้คนมากมาย

ทางเดินนั้นนำไปสู่ประตูไม้บานใหญ่ที่ปิดอยู่ แสงสว่างลอดออกมาจากช่องว่างระหว่างประตูและพื้นบ่งบอกว่าคนที่เธอมาหาอยู่ข้างในนั้น เธอจึงเขย่งเท้าและเอื้อมแขนขึ้นเพื่อจับลูกบิดประตู มือเล็กๆ หมุน

ลูกบิดลื่นๆ ไม่ค่อยถนัดนัก พยายามอยู่สองสามครั้งลือกถึงถูปลด
ออก เธอใช้ไหล่และพลังจากทั้งตัวช่วยยันให้ประตูเปิด สิ่งที่กระทบ
สายตาเป็นอย่างแรกก็คือแสงไฟจากแขนเดอเลียคริสตัลช่อใหญ่สร้าง
ความสว่างไสวไปทั่วห้อง

เสียงประตูทำให้คนที่นั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนโซฟาเงยหน้าขึ้น
แสงจากแขนเดอเลียทำให้เธอเห็นหน้าเขาไม่ชัด แต่เธอรู้...เขาเป็น
ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อคลุมผ้าแพรสีน้ำเงินเข้มทับชุดนอน
เอาไว้ เขาวางหนังสือพิมพ์ในมือลง ลูกยืนขึ้นและเดินตรงเข้ามา อุ้ม
เธอไว้ในอ้อมแขนแข็งแรง

‘หนูจะบินๆ’

เธอบอกเขาอย่างนั้น แล้วร่างของเธอก็ถูกเหวี่ยงขึ้นสูงไปรอบๆ
ห้อง เสียงกรี๊ดกร๊าดผสมกับเสียงหัวเราะบริสุทธิ์ดังก้องกังวาน หัวใจ
เล็กๆ เต็มระรัวเร็วอย่างสนุกสนานและมีความสุข

‘เอาอีกๆ’

เธอเร่งเมื่อคนที่อุ้มเธอเริ่มจะอ่อนแรง เพียงกอดเธอไว้เฉยๆ
เขาหัวเราะเบาๆ ‘คุณพ่อเหนื่อยแล้ว ให้คุณพ่อพักผ่อนได้ไหม
คะคนเก่ง’

เธอเอียงคอคิดก่อนจะพยักหน้า กางนิ้วมือข้างขวาออกเต็มที่ ‘ได้
คะ หนูให้คุณพ่อพักห้านาที’

‘ขอบคุณค่ะ ใจดีแบบนี้ลูกของใครเนี่ย’

‘ลูกของคุณพ่อ’ เธอจิกยิ้มตอบ

เขาเปิดยิ้มกว้างกว่า ‘หนูรักคุณพ่อไหม’

‘รักค่ะ’

‘รักมากเท่าไหน’

‘เท่าห้องฟ้า’ เธอตอบพร้อมกับกางแขนกว้างที่สุดเท่าที่จะกว้าง
ได้

‘คุณพ่อรักหนู’

‘รักมากเท่าไหน’ เธอเลียนแบบคำถามของเขา

‘เท่าชีวิต’ เขาตอบจริงจัง และกดจมูกลงบนแก้มยุ้ยของเธอ
ทั้งสองข้าง ‘คุณพ่อรักหนูเท่าชีวิต’

ฝัน...จบลงเพียงแค่นั้น และละไม่มาดก็มักจะตื่นขึ้นมาด้วย
ใบหน้าเปื้อนหยาดน้ำตา เธอไม่ได้ร้องไห้หรือสะอื้นฮัก น้ำตาแค่
ไหลออกมาเรื่อยๆ ด้วยความรู้สึกที่ปนเปกัน ความสุขที่ยังคงอ้อยอิ่ง
อยู่ส่วนลึก พร้อมกับความเศร้าและเหงาที่เอ่อทัน เกาะกุมแน่นใน
หัวใจ

ถ้าเปรียบความฝันนี้เป็นหนังสือ มันก็คือหนังสือที่ขาดวัน เหลือ
เพียงส่วนเลี้ยวที่เป็นปริศนา

...คนที่รักเธอเท่าชีวิต...เป็นใคร

บทที่ ๖

เปลือกตาของละไมมาดลันพลีวครู่หนึ่ง ก่อนจะเปิดขึ้นช้าๆ เธอ
ปิดมันลงอีกครั้ง เฟ่งสมาธิทั้งหมดกลับไปยังภาพที่เพิ่งเลือนหายไป
พยายามรวบรวมเมฆหมอกหลากสี สร้างมันกลับขึ้นมาให้เห็นชัดกว่า
เดิม แต่...ไม่ว่าเธอจะเค้นความทรงจำมากสักแค่ไหน ภาพใบหน้า
ของ...เขา...ก็ไม่เคยชัดเจนขึ้นมาเลยสักครา

สุดท้าย...ทุกอย่างก็หลุดลอยหายไป

หญิงสาวได้แต่ยอมแพ้เช่นทุกครั้ง ระบายลมหายใจยืดยาว
ลืมนตาและขยับตัวลุกขึ้นนั่ง หยิบกระดาษทิชชูจากกล่องซึ่งวางอยู่
บนโต๊ะตัวเล็กข้างหัวเตียงมาเช็ดน้ำตาที่ไหลเลอะจากทางตาจนถึง
ปลายหูทั้งสองข้าง

...ฝัน...แบบนี้ไปอีกแล้ว

มือเรียวบางเลื่อนขึ้นมาเหนือตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของหัวใจ มัน
เต้นระรัวและเจ็บหนีบไปพร้อมๆ กัน เธอดึงขาทั้งสองข้างเข้าใกล้ ชุบ
ใบหน้าลงกับหัวเข่า ไล่ความรู้สึกเคืองคว้าง ว่างเปล่าให้ไหลออกไป
พร้อมกับหยาดน้ำตา

เธอปล่อยให้ตัวเองร้องไห้เสียบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบทิชชู ออกมาอีกหลายแผ่น เช็ดน้ำตาจนแห้ง สบัตหน้าแรงๆ สูดลมหายใจ เข้าเต็มปอด กวาดตามองไปรอบๆ ห้อง ซึ่ง...เต็มไปด้วยภาพวาด และภาพถ่าย ไขว่คว้าหาอะไรบางอย่างเพื่อยึดเหนี่ยวจิตใจอันอ่อนแอ ของเธอเอาไว้

ฝาผนังด้านหนึ่งมีภาพถ่ายของเธอกับ 'ครอบครัว' และคน สำคัญอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็ 'ญาติ' หรือเพื่อนฝูง รวมทั้ง... คนพิเศษ...คนของหัวใจ แขนงอยู่จนเกือบเต็มพื้นที่ อีกด้านหนึ่งเป็น ภาพวาดและภาพถ่ายของภาพเหตุการณ์ เหล่าผู้คนและสิ่งของที่เธอ ได้พบเจอ ไม่ว่าจะไปไหน สิ่งทีละไม่มาดไม่เคยยอมให้ห่างจากตัว คือกล้องถ่ายรูป สมุดโน้ต ดินสอหรือปากกา เธอบันทึกมันไว้มาก ทีสุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อว่า...สักวัน...เธอจะต้องใช้มัน

...นั่นเป็นความกลัวที่หลอกหลอนเธอมาตลอด

ละไม่มาดลุกขึ้นจากเตียง เดินไปยังโต๊ะเครื่องแป้ง เกาสะทอน จากกระจกที่มองตอบกลับมาเป็นเงาของหญิงสาวใบหน้าเรียวรูปไข่ ค่อนข้างยาว ดวงตากลมโตได้รูปสวยภายใต้ขนตาหนาเป็นแพ จมูกโด่งและปลายมน ริมฝีปากอ้ม ล้อมกรอบด้วยผมยาวสีดำสนิท เหมือนขนนกกาน้ำ ผิวสีน้ำผึ้งเรียบเนียนสม่ำเสมอ รูปร่างโปร่ง จนเกือบบาง เธอสามารถพูดได้เต็มปากแบบไม่ได้เข้าข้างตัวเองว่ามัน เป็นภาพของผู้หญิงที่สวยงามแบบสาวไทยแท้ ยากจะหาที่ติ

เพียงแต่...

เธอยกมือขึ้นแตะใบหน้าในกระจกเงา ดวงตาที่ฉายแวว เกรี้ยวมนมองตรงกลับราวกับจะถาม

...เธอเป็นใคร

ใช่...ละไม่มาดไม่รู้ว่เธอเป็นใคร

ถ้าคนทั่วไปมาได้ยินคงคิดว่าเป็นเรื่องตลก เธอ...นางสาว

ละไม่มาด ราชชัชกุล ลูกสาวคนโตของนายมุขพล ราชชัชกุล นักธุรกิจด้านอุตสาหกรรมอาหารระดับแนวหน้าของประเทศ กับนางลตามณี อดีตตรองนางสาวไทย เธอ...ที่แลดูจากสายตาของผู้คนภายนอกแล้วเพียบพร้อมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นรูปร่าง ฐานะ การศึกษา และครอบครัวที่อบอุ่นราวกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย กลับมีแต่ความไม่มั่นคงในหัวใจ

มันไม่ใช่ความลับ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ครอบครัวของเธอจะขยันท้าประกาศบอกคนนอกว่า

...เธอไม่ใช่ลูกสาวแท้ๆ ของครอบครัว

กลางดึกวันหนึ่งเมื่อประมาณสี่สิบปีก่อน...มุขพลและลตามณีที่เพิ่งกลับจากงานเลี้ยงแต่งงานของลูกค้าพบเด็กผู้หญิงวัยประมาณห้าหกขวบนั่งร้องไห้อยู่หน้าบ้าน บ้านของพวกเขาอยู่ท้ายซอยค่อนข้างลึก เป็นบ้านสองชั้นหลังใหญ่ท่ามกลางสวนกว้างขวาง บ้านตรงข้ามกำลังอยู่ระหว่างประกาศขาย ไม่มีคนอยู่อาศัย

ทั้งสองบอกสมศักดิ์...คนขับรถให้รอกอยู่บนรถ และลงไปหาเด็กหญิงด้วยตัวเอง พยายามสอบถามว่าชื่ออะไร พ่อแม่อยู่ไหน มาได้อย่างไร แต่เด็กหญิงตอบอะไรไม่ได้เลย เธอได้แต่ส่ายหน้าและร้องไห้อยู่อย่างนั้น มุขพลและลตามณีไม่รู้จะอย่างไร จึงบอกให้สมศักดิ์ขับรถพาไปที่โรงพยาบาลก่อนเป็นแห่งแรกเพื่อตรวจสอบสุขภาพว่าเด็กเป็นอย่างไร ผลการตรวจคือเด็กหญิงมีสุขภาพแข็งแรง อายุประมาณห้าขวบ บ่งบอกว่าได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี ไม่มีร่องรอยว่าถูกทำร้ายที่อื่น นอกจากรอยช้ำเป็นจ้ำที่คอคล้ายกับรอยมือ และดูเหมือนว่าจะได้รับการกระทบกระเทือนทางจิตใจบางอย่าง ทำให้ความทรงจำหายไปชั่วคราว

เด็กหญิงจำไม่ได้ว่าตัวเองชื่ออะไร พ่อแม่เป็นใคร มาจากไหน

บอกเพียงแต่ว่ามีรถคันหนึ่งขับพาเธอมาทิ้งไว้ที่หน้าบ้านและขับจากไป เป็นรถคันใหญ่สีดำ แต่บอกอะไรไม่ได้มากไปกว่านั้น

มุขพลและลตามณีจึงเข้าแจ้งความเพื่อให้ตำรวจตรวจสอบหาตัวพ่อแม่ของเด็กหญิง ตำรวจตรวจสอบข้อมูลแล้วไม่พบว่าลักษณะของเด็กหญิงตรงกับข้อมูลของเด็กหายที่มีอยู่ และเนื่องจากเด็กหญิงไม่มีอะไรติดตัวมาที่จะบอกได้ว่าเป็นใคร ทำให้ตำรวจรู้สึกหนักใจอยู่มาก

‘เด็กหน้าตาดี สุขภาพดี แต่งตัวดี เลือเสื้อผ้าดูมีราคา น่าจะเป็นลูกของครอบครัวมั่งคั่งจะกิน’ ตำรวจผู้รับคดีให้ความคิดเห็น ‘ผมคิดว่าไม่นานจะต้องมีคนมาแจ้งความแน่นอน’

‘ระหว่างนี้เด็กจะไปอยู่ที่ไหนคะ’ ลตามณีถามขณะที่แขนยังคงโอบไหล่เล็กๆ ของเด็กหญิงเอาไว้แน่น เด็กหญิงเองก็เอนศีรษะซบเธออย่างไว้นิ่งเฉยใจและต้องการที่พึ่งพิง

ตำรวจมีสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย ‘ก็...คงต้องส่งให้สถานแรกรับก่อนชั่วคราว’

ลตามณีเห็นว่าและหันไปทางสามีด้วยสายต้อ่อนนวล ‘คุณคะ’

มุขพลเข้าใจภรรยาดี จึงเอ่ยกับตำรวจว่า ‘ผมกับภรรยาอยากรับเด็กคนนี้ไว้ในความดูแล’

‘ถ้าอย่างนั้นผมจะติดต่อทางสถานสงเคราะห์ให้ พวกคุณลองคุยดูก็แล้วกัน’

มุขพลไม่ได้โทรศัพท์ไปที่สถานสงเคราะห์ทันที แต่โทรศัพท์ไปหาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกันดีอยู่ก่อน ขอคำแนะนำและให้ช่วยดำเนินการให้ หลังจากการโทรศัพท์กลับไปกลับมาอยู่หลายครั้งก็ได้ผลสรุปว่ามุขพลและลตามณีสามารถนำเด็กหญิงกลับไปที่บ้านได้ในคืนนี้เป็นกรณีพิเศษ ทางสถานสงเคราะห์จะนำเจ้าหน้าที่มาตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น และถ้าพบว่าบ้านของมุขพลและ

ลตามณีมีสภาพแวดล้อมเหมาะสม ทั้งสองก็จะได้รับอนุญาตให้เป็น
ผู้ปกครองเด็กหญิงระหว่างการสืบหาพ่อแม่ที่แท้จริง

ตั้งนั้น...คืนนั้นเด็กหญิงจึงได้กลับไปที่บ้านของมุขพลและ
ลตามณีอีกครั้ง ดวงใจ...แม่บ้านจัดการพาเด็กหญิงไปอาบน้ำ เปลี่ยน
เสื้อผ้าตัวเล็กที่สุดเท่าที่จะหาได้ ให้เด็กหญิงรับประทานอาหารเบาๆ
ก่อนจะพาไปนอนในห้องพักแขก

เด็กหญิงนอนอยู่บนเตียง กอดตุ๊กตากระต่ายตัวเดิมเอาไว้แน่น
มองมุขพลและลตามณีด้วยดวงตากลมโต โสแป้ว แต่มีแวหวาดหวั่น
ไม่มั่นใจ

ลตามณีเลื่อนผ้าห่มห่มให้เธอจนถึงอก ลูบศีรษะที่ปกคลุมด้วย
ผมสีดำสนิทอย่างเอ็นดูระคนสงสาร กระซิบเบาๆ 'นอนเสียนะจ๊ะ อึก
ไม่นานคุณพ่อกับคุณแม่ของหนูก็จะมารับ'

'หนูกลัว'

'กลัวอะไรจ๊ะ' ลตามณีถาม

'หนูไม่อยากอยู่คนเดียว' เสียงเล็กๆ ลั่นและเบาจนแทบไม่ได้ยิน
ลตามณีสบตากับมุขพล ก่อนจะยิ้มอ่อนโยนให้เด็กหญิง 'ถ้า
อย่างนั้นคุณป้าจะอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าหนูจะนอนหลับดีไหมคะ'

เด็กหญิงพยักหน้า เอื้อมมือเล็กๆ มาจับมือข้างหนึ่งของลตามณี
เอาไว้แน่นและหลับตาลง ไม่นาน...เด็กหญิงก็หลับสนิทไปด้วยความ
เหนื่อยล้าผสมกับความเยาว์วัย

สายตาของภรรยาที่มองร่างเล็กๆ บนเตียงทำให้หัวใจของมุขพล
ปวดหนึบด้วยความเป็นห่วง เขาก็มองลงมาที่หน้าผากเธอเบาๆ

'คุณดา...เด็กคนนี้อาจอยู่กับเราไม่นาน'

'ฉันรู้ค่ะ' เธอเงยหน้าขึ้นสบตาเขา ดวงตาคู้งามของเธอมีน้ำตา
เอ่อคลอ 'ฉันรู้...'

เขาระบายลมหายใจยืดยาว วางมือลงบนไหล่ของเธอ 'ผมจะไป

รอกที่ห้อง'

'คะ' ลตามณีรับปาก แต่...สุดท้ายแล้ว เธอก็ใช้เวลาอยู่กับเด็กหญิงทั้งคืน

จากหนึ่งคืน เป็นหลายคืน จากหนึ่งสัปดาห์ เป็นหลายเดือน ไม่มีการแจ้งความเด็กหายที่มีลักษณะตรงกับเด็กหญิง และเด็กหญิงก็ผูกพันกับมุขพลและลตามณีมากขึ้นทุกที

มุขพลกับลตามณีแต่งงานกันมาเกือบสิบปีแล้ว ทั้งสองอยากมีลูกมาก พยายามมีลูกด้วยกัน แต่ไม่เป็นผล เขาและเธอได้มีการพูดคุยเรื่องการอุปการะเด็กกันบ่อยครั้ง แต่ยังไม่ได้ทำอะไรที่เป็นกิจจะลักษณะ ด้วยมีความหวังลึกๆ ว่าในวัยสามสิบกลางๆ นั้น ยังมีโอกาสที่จะมีลูกของตัวเองอยู่ การที่จู่ๆ มีเด็กหญิงมาปรากฏตัวที่หน้าบ้านจึงเหมือนเป็นสัญญาณจากอะไรบางอย่างว่าเด็กหญิงคนนั้น...เป็น 'ลูก' ที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทานมาให้

หลังจากที่เวลาผ่านไปกว่าครึ่งปี ตำรวจไม่สามารถสืบหาความเป็นมาของเด็กหญิงและหาตัวพ่อแม่ของเธอได้ มุขพลและลตามณีจึงดำเนินการอุปการะเด็กหญิงเป็นบุตรบุญธรรมอย่างเป็นทางการ

...เด็กหญิงคนนั้นก็ชื่อเธอ

...'ใหม่'...ละไม่มาด ราชชัยกุล

ละไม่มาดไม่มีความทรงจำก่อนหน้าช่วงเวลาที่รถคันหนึ่งนำเธอมาปล่อยทิ้งไว้หน้าบ้านของมุขพลและลตามณีเลย เธอไม่รู้ตัวตัวเองชื่ออะไร เกิดวันไหน อายุเท่าไร พ่อแม่เป็นใคร มาจากไหน ยิ่งพยายามคิดก็ยิ่งพบว่าในสมองของเธอถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกหนาทึบ และศีรษะก็ปวดเหมือนจะแตกออกเป็นเสี้ยวๆ แพทย์ที่รักษาเธอบอกว่าเป็นการสูญเสียความทรงจำชั่วคราว ไม่มีความแน่นอนว่า มันจะกลับคืนมาเมื่อไหร่ หรืออาจจะไม่กลับคืนมาเลยก็ได้

วันที่ได้พบกับมุขพลและลตามณีเป็นเหมือนวันแรกของชีวิตของเธอ ไม่ต่างจากลูกเจี๊ยบตัวน้อยๆ ที่หลุดออกจากเปลือกไข่เป็นครั้งแรก ทั้งสองคนตั้งชื่อให้และถือเอาวันที่ได้พบเธอเป็นวันเกิดของเธอ

ความอ่อนเยาว์ หวาดกลัว และเคืองคว้าง ทำให้เธอยอมรับมุขพลเป็น 'พ่อ' และลตามณีเป็น 'แม่' ได้อย่างง่ายดาย ทั้งสองดูแลและให้ความรักราวกับว่าเธอเป็นลูกแท้ๆ ของพวกเขาเอง จนหลายต่อหลายครั้ง...เธอเกือบจะลืมไปแล้วว่า...เธอไม่ใช่

สองปีต่อมา...ลตามณีก็ตั้งครรรค์ราวกับมีปาฏิหาริย์ ท่ามกลางความตื่นเต้นของมุขพลและญาติคนอื่นๆ ว่าในที่สุด 'ลูกอิจฉา' ที่รอมานานก็ตามมาจนได้ ความรู้สึกของละไมมาดปะปนระหว่างความดีใจที่จะมี 'น้อง' และความหวาดกลัวว่าอาจจะถูกทอดทิ้ง ทั้งมุขพลและลตามณีเข้าใจความกังวลของเด็กหญิงที่อุ้มชูเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดดี จึงยิ่งมอบความใส่ใจและดึงเธอให้มีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน ย้ำว่าเธอเป็น 'ลูก' ของพวกเขาและเป็น 'พี่สาว' ของเด็กน้อยที่กำลังจะเกิดมา และทุกคนเป็น 'ครอบครัวเดียวกัน'

ละไมมาดยังจำวันที่มุขพลพาเธอไปเยี่ยมลตามณีที่โรงพยาบาลได้ดี พอเธอเดินตามมุขพลที่เปิดประตูห้องพักพื้นส่วนตัวเข้าไปก็เห็นลตามณีอุ้มเด็กทารกในห่อผ้าอยู่ในอ้อมแขน ทั้งสองคุยกันเบาๆ ครู่หนึ่ง ลตามณีก็ส่งเด็กทารกให้กับมุขพลที่เอื้อมมือไปอุ้มอย่างระมัดระวัง เธอยืนล้งเลอยู่ที่ประตู รู้สึกเหมือนเป็นคนนอกมองภาพครอบครัวแสนสุขที่สมบูรณ์แบบ จนกระทั่งมุขพลและลตามณีก้มมือเรียกให้เข้าไปใกล้

'โหม มัวทำอะไรอยู่ตรงนั้น'

'มาดูน้องใกล้ๆ สิลูก'

เธอซึ่งอายุประมาณแปดขวบเดินช้าๆ เข้าไปใกล้มุขพล เขาย่อตัวลงนั่งเก้าอี้ ส่วนเธอชะโงกหน้าเข้าไปดูเด็กทารกในอ้อมแขนของเขา

ภาพที่ได้เห็นก็คือเด็กทารกผิวออกสีแดงตัวเล็ก ยับย่น เหมือนตุ๊กตา
'โหมจับน้องได้โหมคะ' เธอซ่อนตาขึ้นขออนุญาตอย่างไม่มั่นใจ
คนที่อุ้มอยู่หันไปสบตาคนที่นอนอยู่บนเตียง ก่อนก้มลงบอก
อย่างปราณี 'โหมลองอุ้มน้องดูนะลูก'

'ได้หรือคะ'

'ได้สิจ๊ะ โหมทำอย่างนี้...'

ลตามณีทำท่าทางให้เธอดูเป็นตัวอย่าง พอมั่นใจว่าเธอเข้าใจดี
แล้ว มุขพลก็วางทารกน้อยบนแขนเล็กบางของเธออย่างนุ่มนวล
ละไมมาดรู้สึกถึงน้ำหนักในอ้อมแขน พอก้มลงมองก็สบตากับ
ดวงตาคู่เล็ก ซึ่งทำให้หัวใจดวงน้อยของเธอเต้นแรงขึ้นมาอย่างไม่
เหตุผล พร้อมกับความอบอุ่นและหวังแทนที่เข้าอบความรู้สึก

'น้องชายของโหมชื่อหม่อน รักน้องให้มากๆ นะ'

'ค่ะ'

เด็กหญิงรับคำด้วยรอยยิ้ม เธอตกหลุมรักน้องชายตัวน้อยตั้งแต่
ที่พอกับแม่ยังไม่ได้อ่อยปากบอกเสียด้วยซ้ำ

ถึงแม้จะอายุห่างกันถึงแปดปี และไม่มีสายเลือดเกี่ยวข้องกันเลย
แต่ละไมมาดกับ 'หม่อน' หรือ 'ลัทธิพล' เต็มโตขึ้นมาเป็นพี่น้องที่รัก
และสนิทกันมาก สำหรับเขา...เธอคือพี่สาวเพียงคนเดียว และสำหรับ
เธอ...เขาคือครอบครัวเพียงคนเดียวที่เธอ 'รู้จัก' อย่างแท้จริงตั้งแต่
แรก

ละไมมาดละสายตาจากเงาสะท้อนของกระจกตรงหน้า เดิน
เอื่อยๆ ไปหยุดยืนอยู่หน้าภาพถ่ายขนาดใหญ่ที่สุดบนผนัง ซึ่งเป็น
ภาพถ่ายครอบครัวที่เพิ่งถ่ายร่วมกันระหว่างการไปเที่ยวยุโรปช่วงวันหยุด
สงกรานต์ที่ผ่านมา มุขพล ลตามณี ลัทธิพลและเธอยืนโอบไหล่ยิ้ม
กว้างใส่กล้องโดยมีห่อไอเฟล...สัญลักษณ์ของกรุงปารีส...ประเทศ

ฝรั่งเศสเป็นฉากหลัง นักท่องเที่ยวชาวไทยที่บังเอิญเจอกันและถ่ายภาพ
นี้ให้ชมว่าครอบครัวของเธอเป็นครอบครัวที่น่ารัก

‘หน้าตาดีกันทั้งบ้านเลยนะคะ ลูกชายหล่อตีแบบเกาหลีนิยม
อายุยังน้อยก็สูงขนาดนี้ คงเนื้อหอมน่าดู ลูกสาวก็สวยหวานแบบ
สาวไทยแท้ ผิวเนียนสวยเซียว แต่ไม่ค่อยขาวเหมือนคุณพ่อกับคุณแม่’

มุขพลกับลดาตามฉิ่งเพียงกล่าวขอบคุณยิ้มๆ ไม่ได้ตอบอะไร ส่วน
ลัทธพลฮึดฮัดเล็กน้อย เขาหงุดหงิดทุกครั้งเวลาที่มีคนพูดทำนองนี้
เกี่ยวกับเธอ เพราะเป็นห่วงความรู้สึกของเธอมากกว่าอย่างอื่น

‘พี่ใหม่อย่าไปสนใจ’ เขาแอบกระซิบกับเธอเมื่อนักท่องเที่ยวกลุ่ม
นั้นเดินห่างไปแล้ว

เธอโยกศีรษะเขาเบาๆ ด้วยความเอ็นดู บอกด้วยน้ำเสียงร่าเริง
ทั้งๆ ที่หัวใจเจ็บแปลบ ‘พี่ไม่เป็นไรหรอกหม่อม ก็มันเรื่องจริงนี่’

‘จริงที่ไหน เพื่อนหม่อมยังว่าพี่ใหม่สวยเหมือนแม่ ถ้าไม่ใช่
เพราะพี่ใหม่เป็นรุ่นพี่ ป่านนี้เพื่อนหม่อมแย่งกันจับพี่ใหม่จนหม่อม
ต้องไล่เตะกระเจิงแล้ว’

ใบหน้าหล่อเหลาของเขาจริงจัง แถมยังทำท่าทางประกอบเสีย
ยกใหญ่จนเธออดหัวเราะออกมาไม่ได้

‘ขอบใจจ๊ะ น้องรัก’

ละม่อมอดยิ้มให้กับความทรงจำและภาพถ่ายที่อยู่ตรงหน้า มือเรียวยาว
ยกขึ้นไล่ผ่านใบหน้าของพ่อ แม่ และน้องชายที่ละคนอย่างอ่อนโยน

...ครอบครัวของเธอ

มุขพลกับลดาตามฉิ่งรู้ว่าส่วนลึกแล้ว เธอยังคงกังวลเกี่ยวกับอดีต
ทั้งสองบอกเธอบ่อยจนนับครั้งไม่ได้ว่า

‘ใหม่...จำไว้นะว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พี่ใหม่เป็นลูกของพ่อกับแม่
ตลอดไป พ่อกับแม่รักลูกเสมอ เรื่องอื่นๆ ไม่สำคัญ’

และหลายต่อหลายครั้งเธอก็พยายามลืม พยายามบอกตัวเองว่า

อดีตนั้น...ไม่สำคัญอะไร แต่...พอเธอเกือบจะทำสำเร็จ ความฝันอัน
ขาดวันก็จะกลับมาเตือนเป็นระยะๆ

...ยังมีใครอย่างน้อยอีกหนึ่งคน...ที่ 'เคย' รักเธอ...เท่าชีวิต

เสียงเคาะประตูทำเอาละไมมาดที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ สะดุ้ง
ขึ้นสุดตัว เสียงที่ดังผ่านประตูเข้ามาเป็นเสียงที่เธอคุ้นเคยดี

"พี่ใหม่ ตื่นหรือยัง"

"ตื่นแล้วจ๊ะ" เธอตอบพลางคว้าเสื้อคลุมตัวยาวมาสวมทับ ก่อน
ก้าวยาวๆ ไปเปิดประตูให้กับน้องชาย พอเห็นสีหน้าตื้อๆ ของเขา คิ้ว
เรียวยาวของเธอก็ขยับเข้าหากันนิดๆ ด้วยความประหลาดใจ "มีอะไรหรือ"

"พี่ใหม่ดูเฟซบุ๊กหรือยัง" ลัทธิพลถามพร้อมกับถือวิสาสะเดิน
เข้ามาในห้องอย่างคุ้นเคย ตรงไปยังโต๊ะทำงานของเธอ มองหน้าจอ
แล็บท็อปที่มีตลสนิทและว่างเปล่า และตอบคำถามนั้นเสียเอง "อ้าว...ยัง
ไม่ได้เปิดเครื่องเลย"

"พี่เพิ่งตื่น..." เธอบอกเขางงๆ "...เกิดอะไรขึ้น"

"มีคน tag รูปมาให้พี่"

คำตอบนั้นไม่ได้สร้างความกระจ่างอะไรขึ้นเลย มีคน tag รูป
มาให้เธออยู่บ่อยๆ เมื่อก่อนเธอไม่ได้ตั้งค่าเอาไว้ ทำให้โดน tag รูป
โฆษณาามาจนล้น ลบกันไม่หวาดไม่ไหว แต่เธอได้ตั้งค่าให้คนที่
สามารถ tag รูปมาให้เธอได้จะต้องเป็นเพื่อนกันเท่านั้นมานานแล้ว
ดังนั้นรูปที่เธอได้รับ tag ระยะเวลาหลังจึงเป็นรูปที่เกี่ยวข้องกับเธอหรือ
เพื่อนในรายชื่อเท่านั้น

"รูปอะไรหรือ"

เด็กหนุ่มขยับปากคล้ายจะตอบ แต่กลับเปลี่ยนใจ บอกสั้นๆ

"เดี๋ยวพี่ใหม่ดูเองดีกว่า"

ละไมมาดจึงไปเลื่อนเก้าอี้ก้มตัวมานั่งข้างๆ ลัทธิพล รอโปรแกรม

เริ่มต้นค่อยๆ เปิดทีละอย่าง เรียบร้อยแล้วเขาก็จัดการเปิดหน้าจอของ เพซบุ๊ก... โซเชียลเน็ตเวิร์กชื่อดังที่ทั้งเขาและเธอเป็นสมาชิกอยู่ขึ้นมา เนื่องจากเธอล็อกอินค้างเอาไว้ ดังนั้นจึงไม่ต้องล็อกอินซ้ำ และเธอก็ได้เห็นภาพที่เขาต้องการให้เธอเห็น แม้จะเป็นภาพเล็กๆ มันก็ทำให้เธอรู้สึกเอ็นวานจากศีรษะจรดปลายเท้า เขาใช้เมาส์คลิกที่รูปนั้น เพื่อขยายใหญ่ขึ้น

"พี่ใหม่ดูสิ"

ไม่ต้องบอกดวงตาทั้งสองข้างของเธอก็จ้องหน้าจอเหมิงอยู่แล้ว ด้วยความรู้สึกที่บรรยายออกมาเป็นคำพูดไม่ถูก เสียงครางเบาๆ หลุดลอดจากลำคอ

"อะไรกันเนี่ย..."

ภาพนั้นเป็นภาพของผู้หญิงคนหนึ่ง สวมเสื้อยืดแขนสั้นและกางเกงยีนดูทะมัดทะแมง ผมยาวถูกรวบไว้เป็นหางม้ออยู่ข้างหลังง่ายๆ เธอยืนโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย มือซ้ายเท้าสะเอว ส่วนมือขวายื่นออกมาข้างหน้ายกนิ้วโป้งขึ้น ใบหน้าซึ่งเหมือนกับที่เธอเพิ่งเห็นจากเงาสีท่อนในกระจกก็มกว้างเห็นฟันขาว ฉากหลังเป็นพีระมิด อูฐ และนักท่องเที่ยวมากมาย

ถ้าไม่ใช่เพราะละโมภะไม่คาดไม่เคยไปอียิปต์ และไม่เคยโพสท่าที่แลดูแก่นแก้วอย่างมั่นใจแบบนั้นมาก่อนแล้วล่ะก็ เธอจะต้องคิดว่าผู้หญิงในภาพเป็นตัวเธอเองแน่ๆ ทั้งๆ ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ แต่โลกได้เท้ายกกำลังหมุนจนโคลงเคลงไปหมด ลำคอของเธอแห้งผากและหัวใจก็เต้นระรัวจนแทบจะกระดอนออกมาข้างนอก คำถามเพียงหนึ่งประโยคสะท้อนก้องกลับไปกลับมาอยู่ในความคิด

...ผู้หญิงในรูปนี้...คือใคร

บทที่ 2

สิ่งแรกที่ศิริวิทย์ทำทุกเช้าหลังตื่นนอนไม่ใช่การทำธุระส่วนตัวอย่างแปรงฟัน ล้างหน้า อาบน้ำ อ่านหนังสือพิมพ์เพื่อติดตามข่าวสารบ้านเมือง หรือเช็คอีเมลดูว่ามีเรื่องสำคัญที่จะต้องจัดการหรือไม่ แต่เป็นการเปิดคอมพิวเตอร์ ล็อกอินเข้าเฟซบุ๊ก things ที่เขามี 'เพื่อน' อยู่ในรายชื่อไม่ถึงหนึ่งร้อยคน แทบไม่เคยอัปเดตอะไร ไปคอมเมนต์คนอื่นนับครั้งได้ wall ของเขาเรียกได้ว่าเกือบจะว่างเปล่า

อาชีพทนายทำให้ชายหนุ่มมีงานยุ่งตลอด เขาเป็นคนที่ไม่ชอบเปิดเผยบอกกล่าวเรื่องของตัวเองให้คนอื่นรู้สึกเท่าไร และได้พิสมัยการรับรู้เรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ของชาวบ้าน เพราะชีวิตประจำวันก็ต้องไล่เรียงวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ มากพออยู่แล้ว ที่เขาสัมผัสเป็นสมาชิกของโซเชียลเน็ตเวิร์กนี้ก็เพราะต้องการติดตามดูความเคลื่อนไหวของใครคนหนึ่ง ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดของหัวใจ

...ละไมมาด

เนื่องจากวรุณม์...พ่อของเขาเป็นเพื่อนสนิทของมุขพล...พ่อของเธอตั้งแต่สมัยยังเรียนหนังสืออยู่ด้วยกัน ต่อมาวรุณม์ยังเป็นทั้งทนาย

และที่ปรึกษาประจำตัวของมุขพลด้วย พ่อพาเขาไปบ้านของมุขพลหลายต่อหลายครั้ง ทำให้เขารู้จักเธอมาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ

วชิรวิทย์ยังจำความแปลกใจครั้งแรกที่พบละไมมาได้ดี เพราะเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นหลังจากเขาเพิ่งสูญเสียแม่ไปอย่างไม่มีวันกลับได้ไม่กี่เดือน จู่ๆ มุขพลกับลดาตามณีที่ไม่เคยมีลูกกลับมาเด็กหญิงตัวน้อยมาแนะนำว่าเป็นลูกสาว

‘น้องชื่อใหม่ อายุน้อยกว่าเพชรสามปี เพชรช่วยดูแลน้องด้วยนะจ๊ะ’

‘ครับ’

เขาตอบไปอย่างนั้นเอง เขาเป็นลูกชายคนเดียว ไม่มีพี่หรือน้อง และไม่เคยคิดอยากมี จึงไม่รู้ว่าการดูแลเด็กที่อายุน้อยกว่าโดยเฉพาะเป็นเด็กผู้หญิงด้วยนั้นต้องทำอะไร นอกจากนั้น...เขายังอยู่ในความเศร้าหมองจนไม่มีอารมณ์จะไปเกี่ยวข้องกับคนแปลกหน้า

‘ใหม่ สวัสดีพี่เพชรสิลูก’

ลดาตามณีบอกพลางรูลังละไมมาดซึ่งเกาะชายเสื้อของเธอแอบอยู่ด้านหลังขึ้นมาข้างหน้า เด็กหญิงซ้อนตาขึ้นมองเขาอย่างขลาดๆ ริมฝีปากเล็กๆ ขยับเพียงเล็กน้อยพอได้ยินเสียงแผ่วเบา

‘สวัสดีค่ะพี่เพชร’

ความคิดแรกที่แวบเข้ามาในหัวของเขาตอนนั้นก็คือ...เด็กอะไรน่ารักเหมือนตุ๊กตา แต่เป็นตุ๊กตาตาโตที่มีแววตาเศร้า กับรอยยิ้มฝืนๆ ที่ปกปิดความกลัวเอาไว้ได้ไม่มิด มันทำให้หัวใจของเขาอ่อนยวบด้วยความสงสาร จนยื่นมือไปให้เธอโดยไม่รู้ตัว

‘สวัสดีครับ’

เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมองแม่ราวกับจะขออนุญาต พลลดาตามณีพยักหน้ายิ้มๆ มือเล็กกว่าก็วางลงบนมือของเขอย่างกล้าๆ กลัวๆ เขาจับมือนั้นเอาไว้และยิ้มให้ จึงได้รอยยิ้มที่แจ่มใสกว่าเดิมและเต็มไป

ด้วยความไว้วางใจตอบกลับมา

มือเล็กๆ นั้นอุ่นจัดและนุ่มนวล ความอบอุ่นถูกถ่ายทอดผ่านมือไปจนถึงหัวใจ รอยยิ้มบริสุทธิ์และแววตาล้ำลายเด็กหลงทางที่ต้องการความพึ่งพาของเธอทำให้เขาเข้มแข็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ก่อนจะเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ขณะที่พวกผู้ใหญ่คุยกันเรื่องงานอยู่ในห้องทำงานของมุขพลนั้น เขากับละไมมาดมักอยู่ด้วยกันตามลำพังในห้องนั่งเล่น ละไมมาดไม่ใช่ว่าเด็กที่ต้องการการดูแลอะไรมากมาย เธอไม่ใช่เด็กซุกซน วิ่งไปวิ่งมา แต่ชอบเล่นเกมหรืออ่านหนังสือเงียบๆ นอกจากนั้นเธอยังไม่ใช่เด็กพูดมากหรือช่างซัก ซึ่งทำให้เธอเข้ากับเธอได้ดี เรียกได้ว่าแม้จะไม่สนิทสนม แต่เขาก็สามารถใช้เวลาร่วมกับเธอได้ครั้งละนานๆ โดยที่เขาไม่รู้สึกรำคาญอะไรเลย

การรับหน้าที่ 'ดูแล' เธอกลับกลายเป็นการปลอบประโลมเขา จนเขาไม่แน่ใจว่าที่จริงแล้วใครกันแน่ที่ต้องการการดูแลมากกว่ากัน

พอชีวิตวัยซนซันซันมัธยมปลาย เขามุ่งมั่นอยากเป็นนายเหมือนพ่อ ถ้าหากว่าผู้จ้างไม่ขัดข้อง วรุณม์จะอนุญาตให้เขาเข้าไปนั่งฟังระหว่างที่พูดคุยด้วย เพื่อให้ลูกชายได้ซึมซับและเรียนรู้การทำงานจริง ดังนั้นเวลาไปบ้านของมุขพลเขาจึงมีเวลาให้ละไมมาดน้อยลง แต่ก็ยังคงพูดคุยกันเหมือนเดิม มีโทรศัพท์หាក់นบ้างเป็นครั้งคราว

เขาไม่ได้สังเกตเลยว่าตุ๊กตาตัวน้อยนั้นตาเศร้าได้เติบโตขึ้นเป็นสาวน้อยแสนสวยหน้าหวานตั้งแต่เมื่อไหร่ จนกระทั่งวันหนึ่งเขาไปเดินเล่นที่สยามสแควร์กับเพื่อนหนุ่มกลุ่มใหญ่และได้พบกับละไมมาดที่มากับกลุ่มเพื่อนสาวเช่นกัน เขาและเธอทักทายกันตามประสาคนคุ้นเคย แต่ปฏิกริยาของเพื่อนๆ ที่พากัน 'รุม' เธอที่พูดน้อยและติดจะเขินอายนั้นชัดเจนเหลือเกิน พอเธอเดินจากไปแล้ว เขาก็โดนเพื่อนๆ รุมซักกันใหญ่ว่าเขาไปรู้จักสาวสวยอย่างละไมมาดได้อย่างไร

‘ลูกเพื่อนพ่อ’ เขาตอบสั้นๆ
ลีริธีร์เพื่อนสนิทที่สุดในตอนนั้นถึงกับบอกเขาตรงๆ ‘น่ารักซะมัด
ขอเบอร์หน่อยสิ จะจีบ’

คำว่า ‘ไม่ได้’ หลุดปากออกไปโดยไม่ต้องคิด

‘อะไรวะ ทำไม่ถึงไม่ได้’ คนอยากได้เบอร์สาวขึ้นเสียงอย่างไม่
พอใจ ‘หล่อๆ อย่างมึงมีผู้หญิงมาไล่ตามเป็นพรวนจนเลิกไม่ถูก
แล้ว คนนี้เพื่อนขอเหอะวะ’

‘ไม่ได้ก็คือไม่ได้’

‘แค้นทำหวง จะงกเก็บไว้คนเดียวล่ะสิ’

ลีริธีร์บ่นพร้อมกับเอาคอกระพุ้งท้องเขาแรงจนลุกไปหมด เขา
จึงพาดไหล่เพื่อนเป็นการตอบโต้และเสพุดไปเรื่องอื่น ทั้งๆ ที่หัวใจ
เต้นผิดจังหวะแบบแปลกๆ ขึ้นมาเพราะประโยคนั้น

...เขาหวง และอยากเก็บเธอไว้เพียงคนเดียวจริงๆ เสียด้วย

...ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

วชิรวิทย์ตอบคำถามนั้นไม่ได้ เขากับเธอรู้จักกันนานจนไม่
สามารถระบุได้ว่าความรู้สึกของเขาเปลี่ยนไปตอนไหน ละไม่มาดไม่ค่อย
พูด แต่เธอสังเกตเห็นทุกอย่าง และมักยื่นมือเข้ามาเวลาที่เขาต้องการ
เสมอโดยไม่เคยต้องเอ่ยปาก ไม่ว่าจะเป็นเวลาเขามีปัญหาโต้แย้งกับ
พ่อ ทะเลาะกับเพื่อนด้วยเรื่องเข้าใจผิด หรือผิดหวังเรื่องคะแนนสอบ
ต่างๆ ที่เขาไม่เคยปริปากบอกอะไร แต่แค่เห็นสีหน้าและแววตาของ
เขา หรือได้ยินเสียงทางโทรศัพท์ เธอก็รู้ได้ทุกทีว่าเขารู้สึกอย่างไร
อารมณ์ดี หรืออารมณ์เสีย เสียงหวานๆ จะถามไถ่อ่อนโยน

‘พี่เพชรมีเรื่องไม่สบายใจอะไร เล่าให้ผมฟังได้นะคะ’

และเขาก็อดไม่ได้ที่จะเล่าให้เธอฟัง ทั้งๆ ที่หลายเรื่องเขาไม่คิด
จะเล่าและไม่เคยเล่าให้คนอื่นฟังมาก่อน เธอจะนั่งนิ่งฟังเขาอย่างตั้งใจ

ราวกับว่าทุกคำพูดจากปากของเขาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดวงตาสีดำสนิท กลมโตจะจับจ้องเขาด้วยสายตาเข้าใจ ความใจเย็นและนุ่มนวลปลอบประโลมเขาให้เย็นลงได้ทุกครั้ง

หรือจะเป็นตอนที่เขาข้อมือเจ็บจากการเล่นบาสเกตบอลที่โรงเรียน เขาไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ จึงไม่ได้บอกใคร และเก็บซ่อนอาการเอาไว้ ผ่านไปสองวันไม่มีใครสังเกตเห็นสักคน จนกระทั่งวันที่เขาพบละไมมาด เธอคุยกับเขาเพียงครู่เดียวก็นิ้วหน้าถาม

‘มือซ้ายของพี่เพชรเจ็บหรือคะ’

‘ใหม่รู้ได้ยังไง’

‘ก็เห็นพี่เพชรเหมือนจะคอยระวังมือข้างนั้นตลอด’

‘โดนลูกบาสกระแทกผิดมุมไปหน่อย’ เขาตอบ

‘เดี๋ยวใหม่ไปเอายาหม่องมาให้’ เธอออกพร้อมกับหมუნตัวเดินจากไป เพียงไม่กี่นาทีต่อมาาก็กลับมาพร้อมกับยาหม่องขวดใหญ่ในมือ ‘พี่เพชรทานมือนะคะ จะได้ปวดน้อยลง’

‘ไม่รู้ว่าจะอะไรทำให้เขาถามเธอว่า ‘ทำให้พี่หน่อยได้ไหม มือเดียวไม่ถนัด’

ดวงตากลมโตนั้นเบิกกว้างอย่างคาดไม่ถึง แก้มของเธอซบสีระเรื่อขึ้น ขยับปากคล้ายจะปฏิเสธ แต่สุดท้ายก็พยักหน้าตกลง ก้มหน้าก้มตาทายาหม่องที่มือของเขาโดยไม่ยอมยกหน้าขึ้นสบตา

‘เจ็บมาตั้งสองวันแล้ว ใหม่ว่าไม่มีใครเห็นสักคน ใหม่เป็นคนแรกที่ทักพี่’

เขาพูดพลางมองใบหน้าคนที่อยู่ใกล้ ดูเหมือนว่าสีชมพูบนพวงแก้มใสจะเข้มขึ้น ริมฝีปากอímเม้มเข้าหากัน ไม่ยอมพูดอะไรออกมา มือของเธอที่สัมผัสมือของเขาลั้นน้อยๆ

‘เสร็จแล้วค่ะ’ เธอปล่อยมือของเขา ปิดฝายาหม่อง

เขาระบายลมหายใจซ้าๆ อย่างแสนเสียดาย ‘ขอบคุณครับ’

เรื่องราวระหว่างวชิรวิทย์กับละไมมาดไม่มีอะไรหวือหวา มีเพียงเหตุการณ์แสนธรรมดาเล็กๆ น้อยๆ ที่เปี่ยมไปด้วยความเอื้ออาทรห่วงใย อบอุน และอ่อนหวาน

หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย วชิรวิทย์เข้าเรียนต่อคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง ขณะเดียวกับที่ละไมมาดเลื่อนชั้นขึ้นมัธยมปลาย ด้วยความที่เขาเป็นคนรูปร่างสูง ไหล่กว้างและมีมัดกล้ามเนื้อสวยแบบนักกีฬา มีใบหน้าหล่อคมแบบธรรมชาติที่ประกอบขึ้นจากคิ้วหนาเฉียงขึ้นอย่างได้รูป ดวงตาเรียวทรงอัลมอนต์ จมูกโด่ง และริมฝีปากหยักบาง คางเหลี่ยมนิดๆ เครื่องหน้าทุกอย่างอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมจนดาราชายที่ผ่านมือแพทย์ศัลยกรรมเห็นแล้วจะต้องอิจฉา เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัย เรียนเก่ง มาจากครอบครัวมีฐานะและชื่อเสียง ทำให้เขาโดดเด่นและโด่งดัง ถึงกับมีแมวมองมาทาบทามให้เข้าสู่วงการมาฮา แต่เขาปฏิเสธอย่างไม่เหลือเยื่อใย

จากสมัยสวมกางเกงขาล้นที่เนื้อหอมอยู่แล้ว พอเข้ามาวิทยาลัยสวมกางเกงขายาวและเสื้อเชิ้ตดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นก็ยิ่งเนื้อหอมมากกว่าเดิม แต่เขาไม่เคยสนใจสาวที่เคยมาให้ทำ ไม่ว่าจะสวยเลิศระดับดาวมหาวิทยาลัยหรือมีดีกรีเคยถ่ายแบบและเป็นดาราก็ตาม จนมีข่าวลือว่าเขาอาจจะชอบเพศเดียวกันอยู่พักใหญ่ เขาก็วางเฉย ไม่คิดจะแก้ข่าวอะไร จนกระทั่งวชิรวิทย์ขึ้นชั้นปีสี่และละไมมาดเข้ามาเรียนคณะวิทยาศาสตร์อาหารในมหาวิทยาลัยเดียวกันนั้นแหละ ข่าวลือนั้นจึงถูกสยบด้วยการที่เขาแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าเขา ‘แคร์’ นักศึกษาสาวเปรชชีหน้าใสคณะวิทย์ฯ มากขนาดไหน ส่วนหนุ่มๆ ที่ถูกใจเธอก็ได้แต่มองตาละห้อย เพราะมีเขากันทำเอาไว้อยู่ไม่ห่าง จะอาจหาญมาแข่งก็ทำได้ยาก

เรียนจบปริญญาตรีแล้ว แทนที่จะไปเรียนต่อปริญญาโททันที

อย่างที่พ่อต้องการ วชิรวิทย์ก็กลับเริ่มทำงานกับบริษัทนายความของพ่ออีกสามปี รอจนละหมาดเรียนจบปริญญาตรี แล้วจึงบินไปต่อปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม ก่อนจะบินกลับมาประเทศไทยพร้อมกัน เขาเข้าทำงานต่อในบริษัทพ่อของเขา ส่วนเธอก็เข้าทำงานในบริษัทพ่อของเธอ

จากความรู้สึกที่วูบไหวตามอารมณ์แบบเด็กๆ พัฒนาขึ้นเป็นความรู้สึกที่มั่นคง ราวกับใยแมงมุมบอบบางที่ถักทอขึ้นอย่างเงียบเงิบ ทว่าเหนียวแน่น เริ่มตันจากจุดเล็กๆ และค่อยๆ แผ่ขยายกว้างขวาง รู้ตัวอีกที...ทั้งสายตาและหัวใจของเขาก็มีแต่เธอจนไม่มีพื้นที่เหลือให้ผู้หญิงคนไหนอีก

...เขา...รัก...เธอ

วชิรวิทย์ต้องการผูกพันกับเธอไปตลอดชีวิต เขามั่นใจว่าความรู้สึกของละหมาดที่มีให้เขานั้นไม่ต่างกัน ทุกอย่างฉายชัดจากการกระทำ รอยยิ้มที่เธอมอบให้ และแววดายามที่เธอมองเขา เพียงแต่...อดีตที่เป็นช่องว่างในความทรงจำของเธอเป็นกำแพงกั้นขวางเอาไว้

กำแพง...ที่เขาเพียรพยายามหาทางทำลาย แต่ก็ยังทำไม่ได้

คิดถึงตรงนี้เมื่อไหร่ ชายหนุ่มก็รู้สึกราวกับมีภูเขาลูกมาทับอยู่บนอก อุปสรรคความรักของเขาไม่ใช่การไขว่คว้าหาคนที่ใช่ ไม่ใช่ทุรนทุรายกับการรักข้างเดียว ไม่ใช่มีใครเป็นมือที่สาม ไม่ใช่ว่าเพื่อนของเขากับเพื่อนของเธอเข้ากันไม่ได้ ไม่มีปัญหาเรื่องครอบครัวของเขาหรือเธอไม่ยอมรับกันและกัน ตรงกันข้าม ครอบครัวของเขากับครอบครัวของเธอสนับสนุนจนออกนอกหน้าเสียด้วยซ้ำ

...อุปสรรคของเขา...เป็นเงาเลื่อนราง

...แล้วเขาจะจับมันได้อย่างไร

วันนี้ดูเหมือนว่าอินเทอร์เน็ตจะมีปัญหา การต่อสัญญาณเนิ่นนาน

กว่าปกติจนวชิรวิทย์เริ่มจะหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ เกือบจะลุกขึ้นไปรีเซ็ตเครื่องใหม่อยู่แล้ว หน้าจอเฟซบุ๊กก็ปรากฏขึ้นมาให้ลือกิน นิ้วเรียวยาวพรมลงบนคีย์บอร์ดอย่างคุ่มเคย และเพียงไม่นานก็เข้าสู่ account ของตัวเอง เขาไม่เสียเวลาไล่ดูข่าวคราวการอัปเดตธรรมๆ ในหน้าแรก และไม่คิดจะคลิกเข้าไปดูหน้า wall ของตัวเอง แต่คลิกชื่อของละไมมาดเพื่อเข้าสู่หน้า wall ของเธอ

หญิงสาวที่เขารักตรงข้ามกับเขา เขาแทบไม่อัปเดตอะไร ส่วนเธอเป็นคนที่มีอัปเดตเรื่องต่างๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะไปทำอะไรที่ไหน อยู่กับใคร มีทั้งข้อความและรูปถ่าย เขารู้ว่าเธอต้องการบันทึกทุกอย่างเอาไว้ ด้วยความกลัวลึกๆ ว่าเธออาจจะสูญเสียช่วงเวลาของชีวิตไปอีก เขาที่ไม่ชอบถ่ายรูปไม่ชอบเรื่องจุกจิกยังต้องยอมให้เธอถ่ายรูปมากมายหลายอิริยาบถเป็นกรณีพิเศษ ยอมให้เธอเอารูปของเขาอัปเดตขึ้นเฟซบุ๊กของเธอด้วยเพราะประโยชน์สั้นๆ ที่เธอพูดเสมอ 'พีเพอร์เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมากในชีวิตใหม่ ไหมมอยากเก็บความทรงจำทุกอย่างเอาไว้'

หน้าจอโหลดขึ้นอย่างช้าๆ วชิรวิทย์ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้เห็นอัปเดตอะไรมากมาย เพราะเมื่อวานนี้เขารู้ว่าเธอทำงานแล้วก็ตรงกลับบ้าน ไม่มีกิจกรรมพิเศษ แต่แล้ว...หัวใจของชายหนุ่มก็แทบหยุดเต้นลมหายใจชะงักค้างชั่วคราว ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้จนจมูกแทบจะชนหน้าจอ เมื่อได้เห็นรูปภาพที่ไม่คาดฝันซึ่งใครบางคน tag มาให้เธอ รูปถ่ายของผู้หญิงที่หน้าตาเหมือนกับละไมมาดราวกับฝาแฝด

...ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร

"...ไหม พีไหม"

ละไมมาดหันหน้าไปทางคนที่กำลังเขย่าแขนเธอช้าๆ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มค่อนข้างเขียวซึ่งต่างจากดวงตาสีดำสนิทกลมโตของเธอ

กำลังมองมาอย่างเป็นห่วง

"พี่ใหม่ ใจเย็นๆ ก่อน" ลัทธพลเตือนสติคนเป็นพี่สาวด้วยท่าทาง เป็นผู้ใหญ่เกินวัยลึบเจ็ดของเขา "ค่อยๆ คิด"

เธอพยักหน้าและผินยิ้มให้เขาทุกๆ ที่ตกใจจนลั่นไปทั้งตัว เธอ กำมือทั้งสองข้างแน่น สูดลมหายใจเข้าปอดแรงๆ เพื่อเรียกสติกลับคืนมา และหันกลับไปมองหน้าจ่ออีกครั้ง เธอเพิ่งสังเกตว่าภาพนี้ tag หาเธอเพียงคนเดียว ไม่ได้ tag หากคนอื่น เจ้าของอัลบั้มและรูปภาพนี้ชื่ออาร์เซอร์ เธอไม่รู้จักเขาและไม่ได้เป็นเพื่อนกัน ชื่ออัลบั้มคือ 'Egypt trip' ไม่มีคำอธิบายรูปภาพ เมื่อเปิดดูทั้งอัลบั้มก็เห็นภาพของผู้หญิงคนเดียวกันนี้ถ่ายรูปหมู่กับเจ้าของอัลบั้มและคนอื่นๆ กลุ่มหนึ่งอีกหลายภาพ ล้วนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองโคโรและใกล้เคียงทั้งสิ้น

ยิ่งได้เห็นหลายภาพเข้า ละไมมาตก็ยิ่งเห็นความแตกต่างระหว่างเธอกับผู้หญิงในภาพชัดเจน แม้ว่าหน้าตาจะคล้ายกันมาก แต่ผู้หญิงในภาพถ่ายไม่ได้ร่างกายแบบบางอย่างเธอ แขนเล็กๆ ในรูปภาพมีกล้ามเนื้อๆ ได้รูปสวย สิวดูจะคล้ำกว่าเธอเล็กน้อย บ่งบอกว่าเป็นคนที่ชอบใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กลางแจ้ง ดวงตาสีดำสนิทเปล่งประกายเจิดจ้าทำทนายอย่างคนที่มั่นใจในตัวเอง แลดูแจ่มใสและกล้าหาญหลายภาพมีการโอบไหล่จนหน้าแนบชิดกับผู้ชาย ซึ่งดูออกว่าไม่ได้ไปในทางชู้สาว แต่เหมือนเพื่อนมากกว่า ยิ่งทำให้ผู้หญิงในภาพเป็น 'ฝรั่งจ๋า' เต็มตัว เรียกได้ว่ามีบุคลิกตรงกันข้ามกับเธอราวกับแม่เหล็กคนละขั้ว

"ไปๆ มาๆ หมอนรู้ลึกลับว่าผู้หญิงคนนี้ไม่เหมือนพี่ใหม่สักนิด" ลัทธพลเปรยขึ้นตรงกับที่ใจเธอคิดหลังจากที่ไล่ดูรูปถ่ายทั้งหมดแล้ว "นายอาร์เซอร์อะไรนี้มีเพื่อนพันกว่าคนเลยแฮะ ถ้าไล่ดูทีละคนๆ คงตาลายพิลึก พี่ใหม่ลองกดดูสิว่าพี่กับนายอาร์เซอร์อะไรนี้มีเพื่อน

คนเดียวกันบ้างหรือเปล่า"

หญิงสาวทำตามที่น้องชายแนะนำ และพบว่าเธอกับเจ้าของภาพถ่ายมีเพื่อนร่วมกันเพียงคนเดียว นั่นก็คือฮาร์ลีย์ เพื่อนชาวอังกฤษของเธอสมัยเรียนปริญญาโทที่นั่น เธอเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือมา แล้วก็ชะงักไว้เมื่อนึกได้ว่าต้นเดือนพฤษภาคมแบบนี้ เวลาในประเทศไทยช้ากว่าประเทศไทยอยู่หกชั่วโมง ตอนนี้นี่ที่นี้เกือบแปดโมงเช้า ที่นั่นก็เกือบจะตีสอง ไม่น่าใจว่าเพื่อนหลับไปแล้วหรือยัง เพื่อนของเธอคนนั้นไม่ชอบใช้โปรแกรม 'แชต' ในเฟซบุ๊กและปิดเอาไว้ตลอดเวลา เธอจึงเรียกโปรแกรม MSN ขึ้นมา ล็อกอินเข้าไป และก็ยิ้มออกมาได้เมื่อเห็นว่าสถานะของฮาร์ลีย์เป็นสีเขียว

Mai says : ฮาร์ลีย์ คุณได้มัย

Harley says : ฮัลโหลใหม่ เห็นรูปที่ tag ไปให้หรือยัง

ยังไม่ทันที่จะถาม เพื่อนก็พาเข้าประเด็นเสียก่อน เธอจึงรีบพิมพ์ตอบ

Mai says : กำลังจะถามฮาร์ลีย์เรื่องนั้นพอดีเลย ผู้หญิงในรูปนั้นเป็นใคร

Harley says : อ้าว ไม่ใช่รูปใหม่หรือ

คนโดนย้อนถามยิ้มเจื่อน ลั่นศีรษะต่างๆ ที่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางมองเห็น ละไม่มาดเรียนจบปริญญาตรีด้านวิทยาศาสตร์อาหารจากมหาวิทยาลัยในประเทศไทย แล้วไปเรียนต่อปริญญาโทด้านเดียวกันที่ประเทศอังกฤษเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม เพื่อนต่างชาติที่เธอรู้จักที่นั่นไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นบุตรบุญธรรม ไม่มีใครรู้ว่าเธอสูญเสียความทรงจำใน

วัยเด็กและกระหายที่จะได้มันคืนมามากแค่ไหน

Mai says : ไม่ใช่

Harley says : ผาแฝดของเธอหรือเปล่า

ละไม่มาดยอมรับว่าเธอแอบสงสัยเรื่องเดียวกันอยู่ในใจ มี
คนหน้าตาเหมือนเธอถึงขนาดนี้ มันก็น่าสงสัยไม่ใช่หรือ หัวใจของ
เธอเต้นผิดจังหวะไปอีกนิดด้วยความตื่นเต้น รู้สึกเหมือนขยับเข้าใกล้
อะไรบางอย่าง

Mai says : ไม่ใช่หรอก แต่ฉันอยากรู้จักผู้หญิงคนนั้นจัง

Harley says : ไม่กลัวเป็นปรากฏการณ์ดอปเพลแกงเกอร์*
หรือไง

Mai says : ผู้หญิงคนนั้นแค่คล้ายฉัน ไม่ได้เหมือนกันเปียบ
สักหน่อย

Harley says : อ้อ ตอนเห็นรูปก็ยังไม่เคยดูเลยว่าเธอดูบึ้กบีน
ขึ้นนะ ฮา

Mai says : บ๊องจริง

Harley says : ล้อเล่นๆ ถ้าฉันเป็นเธอฉันก็อยากรู้จัก
เหมือนกันแหละ หน้าเหมือนกันเสียขนาดนั้น เอามาสลบตัวหลอก
คนอื่นเล่นคงสนุกดี

Mai says : พอดีจะแนะนำให้คุณรู้จักได้ไหม

Harley says : เธอต้องถามอาร์เซอร์เองแล้วละ ฉันเองก็ไม่ได้
สนิทกับอาร์เซอร์ ที่รู้จักกันเพราะเขาเป็นเพื่อนของโรเวลล์เฟนของ

* Doppelgänger - ปรากฏการณ์ที่มีการพบเห็นบุคคลหนึ่งอยู่ต่างสถานที่ในเวลาเดียวกัน หรือการเห็น
ภาพตัวเองที่ไม่ได้เกิดจากเงสะท้อนในกระจก ปรากฏการณ์นี้มักถูกกล่าวขานว่าเป็นสัญญาณแห่งความชั่วร้าย
และโชคร้าย บางคนเชื่อว่าผู้ที่ถูกเห็นจะเจ็บป่วยหรือพบอันตราย และถ้าเห็นตัวเองก็จะชะตาขาด

ฉันอีกที เคยเจอกันแค่สองครั้งเอง ตอนนี้อาร์เซอร์กำลังแบ็กแพ็คเที่ยวรอบโลกอยู่ด้วยสิ ติดต่อยาก เห็น status ล่าสุดอยู่แถบแอฟริกาโน่น เธอลองฝากข้อความไปทางเฟซบุ๊กดู ฉันจะบอกให้โรเวลล์ช่วยตามให้อีกคน

อ่านข้อความแล้วความตื่นตันทันทีถูกเปลี่ยนเป็นความท้อเหี่ยวทันที ใจของละไมมาตร้อนรนอยากรู้เรื่องราวของผู้หญิงที่หน้าตาคล้ายกันคนนี้เหลือเกิน ด้วยความหวังว่ามันอาจจะเป็นบุญแจช่วยไขปริศนาในอดีตของเธอได้ แต่เมื่อไม่มีทางเลือกก็จำต้องอดทน

หญิงสาวคุยกับเพื่อนเรื่องจุกจิกอีกพักหนึ่ง พลังพิมพ์ข้อความส่งให้กับอาร์เซอร์ไปทางเฟซบุ๊กพร้อมกับขอแอดเป็นเพื่อนกับเขาไปด้วย เรียบร้อยแล้วเธอก็บอกลาฮาร์ลีย์ ตัดสินใจ remove tag รูปนั้นออกเพื่อตัดปัญหาหากเพื่อนคนอื่นของเธอมาเห็นและมีคำถามก่อนจะปิดหน้าต่างนั้นลง

"ไม่รู้ว่าทางนั้นจะตอบกลับมาเมื่อไหร่" เธอบ่นแล้วก็ฝืนยิ้มบางๆ เมื่อเห็นสีหน้าเป็นกังวลของคนข้างๆ "หม่อนอยากบอกอะไรพี่หรือ"

"พี่ใหม่จะบอกพ่อกับแม่หรือเปล่า"

เธอเงยไปเล็กน้อย "พี่ยังไม่ได้ตัดสินใจ"

"หม่อนไม่อยากให้พี่ใหม่ตั้งความหวังเอาไว้มากเกินไป ผู้หญิงในรูปอาจจะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพี่ใหม่เลยก็ได้ อาจจะแค่บังเอิญหน้าคล้ายกัน หรือบางที..."

ลัทธิพลไม่ได้พูดจนจบประโยค แต่คนฟังเข้าใจดี ถ้าผู้หญิงคนนั้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเธอก็แล้วไป แต่ถ้าการติดต่อกับผู้หญิงคนนั้นเกิดทำให้เธอรู้ว่าอดีตของเธอไม่สวยงามอย่างที่เคยฝันไว้ เธอเองก็ไมู้เหมือนกันว่าเธอจะอย่างไร มันจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของเธอกับครอบครัวเดียวที่เธอรู้จักและรักเต็มหัวใจหรือไม่

และ...วชิรวิทย์...ผู้ชายที่เธอรัก...จะคิดอย่างไร
การไขว่คว้าหาความทรงจำที่สูญหายอาจจะเป็นการเปิดกล่อง
แพนโดราก็ได้

ไม่ใช่ว่าละไม่มาดไม่กลัว เพียงแต่...เธอรู้อยู่ที่ก้าวข้างหน้าของ
เธอไม่มีทางมั่นคงได้ หากไม่รู้ความจริงว่าก้าวแรกของเธอเริ่มต้นที่ไหน
ชีวิตของเธอไม่ต่างอะไรกับต้นไม้ที่ขาดรากแก้ว ถ้าโดนพายุกระหน่ำ
ก็อาจโค่นลงมาได้ทุกเมื่อ สิ่งที่เรากลัวที่สุดก็คือ...ถ้าเกิดเรื่องแบบนั้น
เธอจะดึงเขาให้ล้มตามลงมาด้วย

"พี่ใหม่ น่าจะปรึกษาพี่เพชร"

ลัทธิพลเอ่ยถึงคนที่เธอกำลังคิดถึงอยู่พอดีเหมือนอ่านใจเธอออก
เธอยังไม่ทันจะตอบอะไร โทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้นเสียก่อน เขา
เห็นคนเป็นพี่สาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูชื่อบนหน้าจอ รอยยิ้ม
สดใสและแววตาเป็นประกายนั้นทำให้เขาารู้ได้ทันทีว่าคนที่โทรศัพท์
มาเป็นใคร

"พี่เพชรหรือเปล่าพี่ใหม่"

"ใช่จ๊ะ"

ละไม่มาดพยักหน้าและกดปุ่มรับสาย คนเป็นน้องชายจึงลุกขึ้น
จากเก้าอี้ ทำปากขมุบขมิบบอกว่าไม่อยากเป็นก้างขวางคอ และเดิน
ออกจากห้องนอนของเธอไป

"ใหม่..."

เสียงนุ่มนวลของวชิรวิทย์ที่เรียกชื่อทำให้หัวใจของเธอเต้นแรงได้
อย่างทุกครั้ง มันเจือความอ่อนหวาน ความหวังใย และความรักร้อย่าง
ที่เขาไม่เคยคิดจะปิดบัง

"...ตื่นนานแล้วหรือ"

"ตื่นมาพักใหญ่แล้วค่ะ"

"ใหม่เปิดเฟซบุ๊กดูหรือยัง มีคน tag รูปมาให้ใหม่"

"คะ ไหมเพิ่งจะ remove tag ออกไป"

"สายๆ พี่จะไปหาที่บ้าน"

"พี่เพชรมีนัดไม่ใช่หรือคะ" เธอถามอย่างแปลกใจ จำได้ดีว่าเขาบอกเธอว่าวันเสาร์นี้ไม่ว่างเพราะมีนัดกับลูกค้าคนสำคัญ

"พี่จะเข้าไปคุยแล้วรีบขอตัวออกมา ไม่มีใครสำคัญเท่าไหม"

หยดน้ำใสๆ เอ่อขึ้นในขอบตา เสียงที่ตอบจึงสั้นน้อยๆ

"ขอบคุณคะพี่เพชร ไหมจะรอ"

"อย่าคิดมาก"

"คะ"

หญิงสาววางสายโทรศัพท์ลงด้วยความรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาก ชายหนุ่มเข้าใจและหวังใยเธอเสมอ ระหว่างเธอกับเขา...คำอธิบายแทบจะไม่จำเป็น เพื่อนของเขาและเพื่อนของเธอทุกคนที่ได้พบเขา ต่างบอกเธอเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุดในโลก

...เธอเกือบจะรู้สึกอย่างนั้นอยู่แล้ว ติดอยู่แค่นิดเดียวเท่านั้น

...ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เขา แต่อยู่ที่เธอ

เธออาจจะเป็นผู้หญิงที่โชคดี แล้วเขาล่ะ...

ละไม่มาดกแล้วเหลือเกินว่าจะทำให้เขาเป็นผู้ชายที่โชคดีร้าย เธอไม่เคยตอบรับและไม่เคยผูกมัดชีวิตด้วยคำว่า 'แฟน' หรือ 'คนรัก' เธอไม่มีความกล้าและคุณสมบัติที่ดีพอถึงขนาดนั้น

เสียงเคาะประตูระรัวที่ดังขึ้นหยุดความคิดฟุ้งซ่านของเธอลง ลัทธิพลเปิดประตูเข้ามาโดยไม่รอคำอนุญาต หน้าตาของเขาตื่นยิ่งกว่าตอนที่มาเคาะประตูครั้งแรก

"เกิดเรื่องแล้วล่ะพี่ไหม"

"อะไรหรือ" เธอถามเสียงสั้น สันทรณีใจวูบขึ้นมาอย่างไม่มี

เหตุผล

"มีโจรขึ้นบ้านขโมยของไป"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)